

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **K. M.**, nar., st. příslušnost Alžírsko, naposledy zajištěn v, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Pod Zámkem 922, Valtice, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 2. 2016, č. j. KRPB-50854-23/ČJ-2016-060027-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši **12 342 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 2. 2016, č. j. KRPB-50854-23/ČJ-2016-060027-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění ve smyslu ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 28. 2. 2016 do 28. 3. 2016, a to za účelem jeho předání do Spolkové republiky Německo podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU)

č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu cizince, je policie oprávněna na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, zajistit za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.

Při rozhodování o zajištění žalovaná vycházela z následujících skutkových okolností. Žalobce byl zadržen dne 28. 2. 2016 v 12:25 hod. policejní hlídkou v mezinárodním rychlíku RJ 74 Franz Schubert v železniční stanici Břeclav ve směru jízdy z Grazu do Prahy. Žalobce byl na útěku pryč z vlaku s cílem vyhnout se policejní kontrole. Při kontrole nepředložil žádný cestovní doklad, vízum ani jiné povolení ke vstupu či pobytu na území ČR. Na základě lustrace dle otisků prstů žalobce bylo zjištěno, že výsledek v evidencích rakouské policie je negativní, nicméně v systému EURODAC existuje shoda se záznamem č. z Německa. Na základě dožádání však nebyla podle sdělených osobních údajů nalezena shoda v německých evidencích.

Při prvním výslechu dne 28. 2. 2015 žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný, rodina žije v Alžírsku. V říjnu 2015 se rozhodl, že odcestuje do Švýcarska, kde měl v úmyslu pracovat, a proto odcestoval lodí v říjnu 2015 nelegálně do Itálie, kde jej nikdo nekontroloval. Po třech měsících v Itálii odjel do Rakouska do Vídně, odkud si zakoupil jízdenku do Z. Myslel si, že vlak jede do Švýcarska, nicméně v průběhu cesty mu průvodčí sdělil, že tomu tak není, a proto vystoupil. Při účastnickém výslechu dne 29. 2. 2015 žalobce uvedl, že mu byly snímány otisky prstů v Rakousku, kde pobýval podle nové výpovědi do protokolu asi tak půl roku. Poté jej rakouská policie propustila s tím, že je povinen do týdne opustit území Rakouska. Žalobce uvedl, že mu v návratu do Německa nic nebrání. Finančních prostředků nemá dostatek, v ČR nikoho nezná a nemá zde nikoho, kdo by mu finanční prostředky zapůjčil nebo jej ubytoval. Žádné zdravotní problémy nemá. Z protokolu ze dne 29. 2. 2015 o druhém výslechu žalobce žalovaná zjistila, že žalobce měl z Alžírsku vycestovat v lednu 2008 nelegálně na lodi do Francie. Ve Francii byl 4 dny, přičemž zde nebyl kontrolován. Po čtyřech dnech nelegálně vlakem cestoval do Německa. V Německu požádal o azyl. Po třech měsících byla jeho žádost o azyl zamítnuta s tím, že je povinen opustit území Německa. To však neučinil a rok v Německu pobýval nelegálně. Po roce jej kontrolovala německá policie, která zjistila, že žalobce pobývá na území Německa neoprávněně. Proto jej soud v Německu odsoudil k trestu vězení na 15 měsíců. Po odpykání trestu byl žalobce v roce 2012 deportován do Alžírsku, kde pobýval až do roku 2015.

Ze všech podkladů i vyjádření žalobce vyplývá, že vstoupil na území ČR neoprávněně, bez cestovního dokladu a platného víza, či jiného povolení opravňujícího ho k pobytu v ČR, což sám potvrdil. Proto s ním bylo zahájeno řízení o povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se zabývala možnými překážkami předání

žalobce, přičemž uvedla, že ČR nebyla cílem jeho cesty, nýbrž pouze tranzitní zemí. Do které země bude žalobce předán k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, to bude výsledkem dublinského řízení vedeného ministerstvem. Z podkladů pro správní řízení vyplývá, že by touto zemí mělo být Německo. Žalované nebyly známy překážky, pro něž by nemohlo být realizováno předání žalobce do Německa. Na úrovni EU či jejích jednotlivých orgánů ani ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věcech mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Německu, dosahující rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Německo je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen ze strany ČR, ale i ostatními státy EU.

Žalovaná dále odkázala na čl. 28 Nařízení Dublin III a uvedla, že v posuzovaném případě hrozí vážné nebezpečí útěku. Tento závěr odůvodnila genezí žalobcova pobytu na území EU, zejména tím, že žalobce na své druhé cestě do Švýcarska překročil nelegálně hranice Itálie, pak pokračoval do Rakouska a do ČR, kam vstoupil nelegálně. Prokázal tak, že ve snaze o dosažení cíle nemá zábrany porušovat právní předpisy evropského i vnitrostátního práva. Z jeho jednání je patrné, že nebude respektovat případné rozhodnutí o svém přemístění, neboť sám vyjádřil úmysl dostat se do Švýcarska. Žalovaná zkoumala rovněž možnosti uložení mírnějších opatření, zejm. zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, nicméně shledala, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců by bylo z hlediska jednání jmenovaného nedostačující. Žalobce nemá dostatek finančních prostředků a na území ČR nežije žádný jeho příbuzný ani známý, který by ho ubytoval, příp. za něj složil finanční záruku. Za těchto okolností žalobce není schopen plnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a byl by tak ohrožen výkon jeho předání. Žalovaná se rovněž zabývala tím, zda je předání potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince. Dále se zabývala přiměřeností zajištění a dospěla k závěru, že žalobce nemá k ČR žádné rodinné ani jiné silnější vazby. Jeho zajištěním a umístěním do zařízení nedojde k porušení práv na jeho rodinný či soukromý život. Proto žalovaná shledala zajištění žalobce přiměřeným, důvodným a zákonným.

Žalovaná stanovila dobu zajištění na 30 dnů ve smyslu § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, přičemž vycházela jak ze lhůt stanovených v čl. 28 nařízení Dublin III, tak i z poznatků, které jí jsou známy z její úřední činnosti z předchozích správních řízení. Přitom zdůraznila, že vydání rozhodnutí o zajištění nemá vliv na délku lhůt, v nichž probíhá komunikace mezi Ministerstvem vnitra a příslušným členským státem. Zajišťující správní orgán je tak po celou dobu zajištění povinen zkoumat, zda důvody zajištění trvají, a pokud důvody pro zajištění zanikly, popřípadě nastala jiná skutečnost uvedená v ustanovení § 127 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je povinen zajištění ukončit. Při stanovení doby zajištění žalovaná přihlédla k předpokládané složitosti přípravy předání cizince podle nařízení Dublin III, a ke lhůtám, kterými jsou podle uvedeného nařízení členské státy vázány, a to zejm. ke lhůtě jednoho měsíce, v níž musí Ministerstvo vnitra požádat o přemístění. Na základě svých zkušeností za současné migrační situace žalovaná konstatovala, že ministerstvo zasílá žádosti o převzetí do příslušného státu ve lhůtě jednoho týdne, nicméně na tento úkon má

ministerstvo podle citovaného nařízení jeden měsíc a dále dožádaná smluvní strana má 14 dnů na odpověď. Po explicitní či implicitní akceptaci má ČR šest týdnů na doručení rozhodnutí o přemístění a realizaci předání cizince na území příslušného státu. Dále má ovšem cizinec lhůtu patnácti dnů od doručení rozhodnutí o přemístění na podání žaloby proti tomuto rozhodnutí, kterou mu není možné podle čl. 27 nařízení Dublin III upřít. K tomu je podle žalované dále nutno připočíst přibližně čtrnáctidenní lhůtu skládající se z doby nutné pro komunikaci mezi ministerstvem a příslušným státem k přípravě podmínek pro převzetí cizince. Stanovenou dobu zajištění považuje žalovaná za souladnou jak se zásadami nařízení Dublin III, tak i s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek sp. zn. 7 Azs 11/2015).

III. Žaloba

V žalobě a jejím doplnění ustanoveným zástupcem ze dne 29. 3. 2016 žalobce uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné z následujících důvodů. Žalobce v první řadě napadl samotný úsudek žalované o aplikaci Dublinského nařízení na případ žalobce. Odkázal na čl. 18 a čl. 19 odst. 2 a 3 a uvedl, že na základě nařízení Dublin III lze zajistit i osoby, jejichž žádost o mezinárodní ochranu byla v jiném členském státě zamítnuta a ony se nacházejí bez povolení k pobytu na území jiného členského státu. To však neplatí bez výjimky, jelikož jinak by jednou zamítnutá žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě znamenala, že bez ohledu na další historii žadatele bude tento v případě nelegálního pobytu na území jiného státu vždy předán do státu, kde byla jeho žádost zamítnuta. Tato povinnost zanikne v případě, že se žadatel vrátí v souladu s rozhodnutím o návratu nebo vyhoštění či v případě, že pobývá alespoň tři měsíce mimo území členských států. V případě žalobce žalovaná dospěla k závěru o aplikovatelnosti nařízení Dublin III po nalezení shody v systému EURODAC (..... ze dne 4. 8. 2008), což žalovanou mohlo vést k přesvědčení, že žalobce může být žadatelem o mezinárodní ochranu v Německu. Mimo to však žalovaná disponovala informací o tom, že žalobce nebyl nalezen v německých evidencích. Žalobce pak vypověděl, že z Alžírsko vycestoval v roce 2008 do Francie, krátce na to požádal o azyl v Německu a tato žádost byla zamítnuta. Žalobce pobýval v Německu nelegálně a v roce 2012 byl deportován do Alžírsko. Následující tři roky strávil v Alžírsku. Jeho nelegální vstup do schengenského prostoru z roku 2015 je tedy až druhý v pořadí a došlo k němu po déle než tříměsíčním pobytu mimo schengenský prostor a po deportaci z Německa. Rovněž je zřejmé, že žalobce po svém nelegálním vstupu na území Itálie v roce 2015 nepodal žádost o azyl, a tudíž v jeho případě vůbec nelze uvažovat o aplikaci nařízení Dublin III. Je tedy zřejmé, že odpovědnost Německa za přijetí žalobce zanikla z obou možných důvodů, tedy jak s ohledem na vyhoštění, tak s ohledem na to, že žalobce pobýval déle než tři měsíce mimo území členských států. Jelikož žalobce není osobou, na niž by bylo možno aplikovat nařízení Dublin III, nepřipadalo v úvahu ani jeho zajištění podle čl. 28 tohoto nařízení a napadené rozhodnutí je tak podle žalobce zcela nezákonné.

V případě, že by napadené rozhodnutí bylo shledáno jako zákonné, žalobce poukázal na jeho nepřezkoumatelnost spočívající v tom, že žalovaná se nijak nevypořádala s tím, že přinejmenším dle vlastních slov žalobce byl tento z Německa vyhoštěn, jakož ani s tím, že od svého příchodu do Evropy v roce 2015 nepodal žalobce žádnou žádost o mezinárodní

ochranu, a tudíž by se na něj nemělo hledět jako na žadatele o mezinárodní ochranu. Jelikož se žalovaná s těmito zřetelnými rozpory a nejasnostmi nijak nevypořádala, je očividné, že se jimi nezabývala a zatížila tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Z uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

Žalovaná k jednotlivým žalobním námitkám uvedla, že s nimi nesouhlasí, a to z následujících důvodů. V první řadě se věnovala výkladu čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin III a dovodila, že příslušný členský stát se své povinnosti převzít cizince může zprostit až v průběhu dublinského řízení, tedy až poté, kdy zajišťující správní orgán na základě podkladů shromážděných ve správním spisu před vydáním rozhodnutí posoudí věc tak, že existuje členský stát příslušný ke zpětnému přijetí, a doručí tyto podklady Ministerstvu vnitra, které zašle příslušnému státu žádost o zpětné přijetí cizince. Proto nelze aplikaci Nařízení Dublin III apriori vyloučit, jinak by situace zmíněná v čl. 19 tohoto nařízení nemohla nastat. Navíc skutečnost, že dotyčná osoba opustila území členských států na dobu nejméně tří měsíců, je povinen doložit příslušný členský stát. Smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má tomuto cizinci být uděleno správní vyhoštění anebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150). Žalovaná je oprávněna předběžně posoudit, zda je vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. Žalovaná poukázala na to, že žalobce byl zajištěn podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, a to na základě zjištění, že byl žadatelem o mezinárodní ochranu v Německu, což bylo doloženo výsledkem porovnání otisků prstů v systému EURODAC. Žalovaná odkázala na čl. 9 a 10 nařízení č. 603/2013 a uvedla, že v době rozhodování byla přesvědčena, že předání cizince do Německa je velmi pravděpodobně uskutečnitelné. Co se týká žalobcem uváděných nepravdivých tvrzení, žalovaná uvedla, že z důsledku jejich rozpornosti nebylo možno na jejich základě nesporně dovodit, že žalobce pobýval mimo území Německa déle než 3 měsíce, přičemž žalobce nedokázal tyto rozpory ve svých tvrzeních vysvětlit. Ke druhé žalobní námitce, v níž je tvrzena nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, žalovaná uvedla, že považovala poznatky získané ze systému EURODAC za přímý důkaz pro určení příslušného členského státu, přičemž v rozhodné době byl odůvodněn závěr, že žalobce se nachází v postavení osoby, na kterou se vztahuje Dublinské řízení, přičemž tento závěr nevyvrátily ani následné poznatky zjištěné v době po vydání napadeného rozhodnutí. Názor žalované potvrzuje i fakt, že žádost o zpětné přijetí žalobce do Německa byla nakonec německou stranou plně akceptována.

V **replíce** podané k vyjádření žalované žalobce uvedl, že nesdílí názor žalované o aplikovatelnosti nařízení Dublin III a ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců na jeho případ, neboť pokud by byl přijat výklad žalované, docházelo by k systematickému nedůvodnému zajišťování podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a až následné vyjádření dožádaného státu by mohlo vést k ukončení neodůvodněného zajištění realizovaného pouze na základě eventuální možnosti či pravděpodobnosti aplikovatelnosti nařízení Dublin III. Ve skutečnosti je povinností žalované přistoupit k zajištění podle

ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pouze v případě, že je zcela nepochybné, že v současné době probíhá azylové řízení ve věci zajištěného cizince, nebo že tento cizinec se i po skončení azylového řízení nepřetržitě zdržuje v schengenském prostoru. Žalovaná byla informována o tom, že záznam o azylovém řízení s žalobcem pochází z roku 2008 a zároveň žalobce tvrdil, že přicestoval z Alžírsko, kde pobýval před svým druhým odchodem do Evropy po dobu mnohem delší než tři měsíce, přičemž na české území nepřicestoval z Německa, kde před delší dobou žádal o azyl, nýbrž z Rakouska. Existovaly tedy zcela očividné pochybnosti o aplikovatelnosti Dublinského nařízení, které ovšem žalovaná zcela neakceptovatelně přešla. V případě, že se žalobce vyskytoval nelegálně na území ČR, kterou očividně hodlal využít pouze jakožto tranzitní zemi, přičemž uváděl, že jeho cílem je požádat o mezinárodní ochranu v jiné schengenské zemi, měla žalovaná k dispozici řadu zákonných instrumentů, kterými danou situaci řešit. Především mohla žalovaná postupovat podle ust. § 124 cizineckého zákona a zahájit řízení o správním vyhoštění. Stejně tak mohla žalovaná rovněž změnit režim zajištění. Žalobce závěrem poukázal na skutečnost, že pokud se měl v době svého pobytu v Německu do roku 2013 dopustit celkem 34 trestných činů, je nepochybné, že zásadní přestávku v jeho trestné činnosti v pozdějším období vysvětluje pouze to, že Německo trvale opustil. Tím lze vysvětlit i zájem německých orgánů o osobu žalobce a jeho přijetí zpět, k čemuž ovšem neslouží mechanismy Dublinského nařízení, nýbrž instituty justiční spolupráce v trestních věcech. Jelikož se žalovaná v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádala s otázkou opomenutí výpovědi žalobce, byť pochybnosti ohledně místa pobytu žalobce od roku 2013 nebyly rozptýleny ani německým vyjádřením, vyložila § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepřipustně extenzivně.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného žalovanou a zachyceného ve správním spisu, který měl při posouzení věci k dispozici. Ze správního spisu vyplývá, že podle sdělení rakouské policie nebyl žalobce nalezen v databázích rakouské policie. Ze sdělení německé policie ze dne 29. 2. 2016 vyplývá, že na základě otisků prstů v systému EURODAC bylo zjištěno, že se ve skutečnosti jedná o osobu jménem K. G. (nar.), st. příslušnost Alžírsko, který poprvé vstoupil na území SRN dne 1. 1. 2008 a požádal zde o azyl, přičemž tato žádost mu byla zamítnuta. Poslední pobyt v SRN měl za účelem strpění v období od 4. 12. 2012 do 28. 2. 2013. Po dobu svého pobytu v Německu spáchal žalobce 34 trestných činů a je na něj vydán národní zatykač. Ze sdělení Ministerstva vnitra ze dne 10. 3. 2016 vyplývá, že Německo vyslovilo dne 9. 3. 2016 svůj souhlas s přijetím žalobce zpět.

Předmětem sporu mezi stranami je výklad relevantních ustanovení nařízení Dublin III ve vazbě na skutkový stav věci, neboť podle názoru žalobce nemělo být v jeho případě nařízení Dublin III, a tedy ani zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců, vůbec aplikováno. V tom spatřuje žalobce zásadní vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Krajský soud při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož i z relevantní judikatury. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *„[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“* Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *„[n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*

Jak již bylo řečeno, předmětem sporu v posuzované věci je především výklad čl. 18 a čl. 19 nařízení Dublin III. Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Dublin III platí, že je povinností příslušného členského státu přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 citovaného nařízení státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.

Podle čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že *„[p]ovinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o převzetí nebo přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotyčná osoba opustila území členských států na dobu nejméně tří měsíců, a pokud dotyčná osoba není držitelem platného povolení k pobytu vydaného příslušným členským státem. Žádost podaná po období nepřítomnosti uvedené v prvním pododstavci se považuje za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení k určení příslušného členského státu.“*

Situaci, kdy cizinec nepodal novou žádost o mezinárodní ochranu v dožadujícím členském státě, a přesto existují důvody domnívat se, že je k jeho přijetí zpět příslušný jiný členský stát EU, upravuje čl. 24 nařízení Dublin III. Podle prvního odstavce tohoto článku nařízení Dublin III platí, že *„[p]okud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.“*

Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na

základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

K první žalobní námitce, že z ustanovení čl. 19 odst. 2 vyplývá neaplikovatelnost Dublinského nařízení na případy, kdy dojde k tzv. zániku povinnosti členského státu převzít cizince zpět, krajský soud uvádí následující. Již ze samotného jazykového a systematického výkladu citovaného ustanovení vyplývá, že je zde řešen hmotněprávní následek situace, kdy cizinec po skončení azylového řízení v příslušném členském státě EU opustí území tohoto státu na dobu delší než tři měsíce. V takovém případě jeho povinnost převzít cizince zpět podle dublinských kritérií zaniká, což ovšem neznamená, že příslušnost tohoto státu nemůže být naplněna v důsledku aplikace jiného kritéria, eventuálně dokonce i čl. 17 nařízení Dublin III (tzn. diskrečního ustanovení). Spornou otázkou mezi stranami je, zda k tomuto závěru má příslušná kompetentní instituce členského státu dospět v průběhu dublinského řízení o přijetí zpět, anebo mimo rámec tohoto řízení. Krajský soud má za to, že adekvátní výklad tohoto ustanovení je odvislý od formulace „*poté, co je požádán o převzetí nebo přijetí zpět žadatele*“, která značí, že k tomuto závěru musí členský stát dospět v rámci dublinského řízení. Podle názoru krajského soudu tedy již ze samotného znění předmětného ustanovení plyne, že pokud dožádaný členský stát dospěje k závěru, že jeho povinnost přijmout dotyčného cizince zpět zanikla, sdělí tuto skutečnost členskému státu, na jehož území se tento cizinec nachází.

V tomto ohledu krajský soud nepřehlédl, že k výkladu předmětného ustanovení je položena předběžná otázka k Soudnímu dvoru EU (dále jen „SDEU“) ve věci C-155/15: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Kamarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen (Švédsko) dne 1. dubna 2015 – George Karim v. Migrationsverket. Posuzované věci se podle názoru krajského soudu přímo dotýká otázka č. 2, která zní: „*Pokud by měl Soudní dvůr za to, že je možné zpochybnit kritéria stanovená v kapitole III nařízení, je žádán také o odpověď na následující otázku. Je třeba čl. 19 odst. 2 nařízení č. 604/2013 chápat v tom smyslu, že nařízení se nepoužije, pokud žadatel o azyl prokáže, že se nacházel mimo území členských států po dobu nejméně tří měsíců?*“ Jelikož v této věci SDEU doposud nerozhodl a krajský soud v předmětném řízení nepovažuje za účelné ani možné řízení přerušit, podpůrně odkazuje na již vydané vyjádření generální advokátky E. Sharpston ze dne 17. 3. 2016, z něhož vyplývá, že generální advokátka ve svém právním názoru předneseném SDEU usuzuje v bodě 40 svého stanoviska k otázce č. 2 takto: „*Z výslovného znění čl. 19 odst. 2 vyplývá, že povinnosti dožádaného členského státu (v tomto případě Slovinska) k přijetí žadatele v postavení G. Karima zpět zanikají, pokud je takový stát schopen prokázat, že dotčená osoba opustila území členských států na dobu alespoň tří měsíců. Uvedené ustanovení umožňuje dožádanému členskému státu posoudit, zda je skutečně příslušným členským státem pro účely nařízení Dublin III, a to s přihlédnutím k jakýmkoli případným relevantním přímým či nepřímým důkazům podle čl. 22 odst. 2. ... Je-li konečně G. Karim schopen prokázat, že opustil území Evropské unie na dobu alespoň tří měsíců, jakákoli pozdější žádost o azyl podaná k příslušným orgánům členského státu představuje novou žádost, na jejímž základě je vedeno nové řízení o určení příslušného členského státu pro účely čl. 19 odst. 2 druhého pododstavce. V tomto smyslu mám za to, že skutečným problémem není otázka – jak by mohlo vyplývat z formulace druhé předběžné otázky vnitrostátním soudem – zda se nařízení Dublin III „již nepoužije“. Uvedené nařízení se použije, ale výsledek jeho použití by byl – za daných skutkových okolností – jiný v tom*

smyslu, že by členským státem příslušným k posouzení žádosti G. Karima o azyl bylo i nadále Švédsko.“

Ve světle naznačených úvah krajský soud dospěl k závěru, že jakkoliv skutkové okolnosti případu nasvědčují tomu, že povinnost Německa přijmout žalobce zpět ve smyslu nařízení Dublin III zanikla, neboť žalobce pobýval mimo území členských států déle než tři měsíce, neznamená to, že by se nařízení Dublin III vůbec neaplikovalo. Podle mínění soudu jde o určitý procesní odklon ze standardního průběhu dublinského řízení, přičemž při naplnění podmínek čl. 19 odst. 2 nevzniká příslušnost členského státu k přijetí cizince zpět. K tomuto závěru je ovšem třeba dospět v rámci dublinského řízení, nikoliv mimo ně. Tomuto závěru plně odpovídá i dikce čl. 24 nařízení Dublin III, který je založen na mechanismu skutkové domněnky (nikoliv praktické jistoty), tedy předpokladu členského státu opřeného o relevantní indicie, že by k přijetí cizince zpět na své území mohl být příslušný jiný členský stát. Tyto relevantní indicie musejí vycházet především z údajů obsažených v systému EURODAC upraveném nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013. Krajský soud tedy k této otázce uzavírá, že o tom, zda cizinec bude či nebude tímto členským státem přijat zpět, je třeba dospět v dublinském řízení podle příslušných článků citovaného nařízení Dublin III.

V návaznosti na tento doložený předpoklad možného přijetí zpět je také třeba vázat možnost aplikace čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III upravujícího zajištění cizince za účelem přemístění. K tomu je třeba poukázat na právní názor uvedený v bodě 25 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 9, kde Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „*smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.*“ Krajský soud se tedy ztotožňuje se závěry žalované, že existoval důvodný předpoklad domnívat se, že Německo zváží přijetí žalobce zpět na své území, a proto bylo napadené rozhodnutí o zajištění žalobce opřeno o zákonný důvod a vycházelo ze správné aplikace evropské a vnitrostátní právní úpravy.

Pro úplnost krajský soud uvádí, že napadené rozhodnutí nepovažoval ani za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pokud žalobce poukazoval na to, že se žalovaná nevypořádala s tím, že žalobce byl z Německa vyhoštěn, jakož i s tím, že od svého příchodu do Evropy v roce 2015 nepodal žádnou žádost o mezinárodní ochranu, a tudíž by se na něj nemělo hledět jako na žadatele o mezinárodní ochranu, krajský soud k tomu uvádí, že takový postup (včetně eventuálního zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců) by připadal v úvahu poté, co by Německo nepotvrdilo svou příslušnost k přijetí žalobce zpět podle nařízení Dublin III. Poté by bylo třeba se žalobcem zacházet jako s osobou, která není žadatelem o mezinárodní ochranu a na níž se nařízení Dublin III nevztahuje. Zásah do osobní svobody žalobce by však nebyl o nic menší, než je tomu v režimu zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Nad rámec nutného odůvodnění krajský soud připomíná, že v této situaci by ovšem zřejmě připadal v úvahu též postup podle readmisní dohody ČR s Rakouskem (vyhl. pod č. 102/2005 Sb. m. s.), neboť skutečnost, že žalobce přicestoval při své nynější cestě do Evropy přes Rakousko, kde zároveň nepožádal

o mezinárodní ochranu, vyplývá z tvrzení žalobce i z okolností jeho zadržení na území ČR v železniční stanici Břeclav. V takovém případě by opět připadalo v úvahu zajištění žalobce ve smyslu ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců, neboť readmisní dohoda je mezinárodní smlouvou sjednanou s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009, která upravuje předání cizinců. Jelikož však Německo potvrdilo svou příslušnost k přijetí žalobce zpět, lze vycházet z toho, že úvaha žalované obsažená v napadeném rozhodnutí byla následným vývojem událostí potvrzena a žalobce bude předán ve smyslu nařízení Dublin III do Německa.

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I. uvedeno, a žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, soud přiznal odměnu za zastupování v tomto řízení na náklady státu (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve třech úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky a sepis repliky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší na jeho odměně za právní zastoupení v předmětné věci částka 12 342 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. dubna 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová